

EMBERHALÁSZ

Isten Szolgája Brenner János lapja

IV. évfolyam 3. szám – 2012. december – ára: 100 Ft

Emlékek János testvérem kétéves káplánságáról

Brenner József

Brenner József atya ezúttal János testvérénél tett látogatásáról, és az együtt töltött időről osztja meg gondolatait az olvasóval. Az 1956-os nyári szentgotthárdi pihenés során József atya testvérén keresztül olyan emberekkel ismerkedett meg, akikkel azután életre szóló ismeretséget, nem egy esetben barátságot kötött. A látogatás részletein túl az ő életútjukba és Brenner Jánoshoz fűződő kapcsolatukba is betekintést kapunk.

Azért vannak az élet örömei közé keverve az örömcseppek és az aggodalmak, hogy mi azt a másik életet keressük, amelyet majd semmi keserűség sem fog megzavarni – írja Szent Ágoston.

János papi életében rövid volt az örömteli időszak, s gyakran vegyült bele keserűség is. Isten azonban minden bizonnyal kárpótolja az őt szeretőket. János testvéremnek már a szemináriumi évei is keservesek voltak. Zircen kezdett, majd tovább hajszolták Budapestre, Szombathelyre, végül Győrbe. A kispapokat akkor még nem hívták be katonának úgy, mint a többi főiskolást. Ők egy-két nyári hónappal letudták hazafiúi kötelességüket, míg a kispapoknak katonai adót kellett fizetniük akkor, amikor még nem volt saját keresetük sem. Ez a kötelezettség így értelemszerűen a családfenntartókra hárult. 1956-ban aztán megszüntették ezt a rendszert.

Az évfolyamban csak ketten voltak szombathelyiek Nagy Lászlóval, aki jóval idősebb volt Jánosnál. Miután

Jánost pappá szentelték, mint utolsó Brenner testvér, egyedül maradtam a szemináriumban. Mindkét testvérem a határsávban káplánkodott. Év közben nem tudtam meglátogatni őket, mert a szemináriumból csak nyár elején mehettünk szabadságra. László bátyám első kápláni helyét így nem is láttam.

1956 nyarán János testvérem biztatott, hogy kérjek „határsávot”: plébánosa szabadságra megy, töltsék vele másfél hetet. A belépési engedélyt megkaptam, s úgy indultam el, mint aki egy ismeretlen földrészt fedez fel. Ekkor ismerkedtem meg dr. Kozma Ferencel, János plébánosával. Ő tapintatosan visszahúzódott, de érezhetően családias volt a légkör a plébánián.

János halála után kerültem közelebbi kapcsolatba az esperes úrral. Állami nyomás alatt helyezték őt Oszkóba, ahol édesanyámmal rendszeresen meglátogattuk, amit ő is viszonzott, valahányszor Szombathelyen járt. A hetvenes évek elején agyvérzést kapott Budapesten, a Déli pályaudvaron. A sportkórházban láttam el a betegek szentségével. Felépülése után nem tudott beszélni, sem folyamatosan írni, ő, akinek addig kiterjedt napi levelezése volt. Gyakran meglátogattam, hogy a hozzá érkezett levelekre válaszoljak. 1975-ben ismét agyvérzést kapott, a szombathelyi kórházban halt meg – én láttam el újra a betegek szentségével. Az isteni gondviselés útjai kiszámíthatatlanok, ismeretségekből halálíg tartó barátságok alakulhatnak ki.

Miután Kozma esperes úr elutazott, János végezte a lelkipásztori munkát. Én akkor még csak a negyedik évemet fejeztem be a szemináriumban, fiatal korom miatt később szenteltek fel diakónussá, így nem segíthettem neki. Amikor nem volt otthon, a plébániakert árnyas fái alatt olvastam. Ez volt az az időszak, amikor szorgalmasan gyűjtögettük a jó könyveket. Lelki könyveket csak elvétve adtak ki.

János hazaérkezve azt mondta, motoron ismerkedünk meg a plébániával. Ezüsttankos, 125 köbcentis motorja számomra a szabadság jelképe volt. Irány a legmeszebb lévő filia: Farkasfa.

► 2. oldal

Középen dr. Kozma Ferenc esperes, Brenner János plébánosa

► Emlékek János testvérem két éves káplánságáról

Az út tíz kilométeren át erdőségeken keresztül vezet, csak néha nyílik kilátás a dimbes-dombos vidékre. Élveztem az utat, ekkor még nem is sejtettem, hogy egy évvel később itt éri életveszélyes fenyegetés Jánost – amikor is fahasábokat szórtak a motorja elé, szerencsére azonban nem sérült meg.

Farkasfa festői helyen fekszik, a házak szétszórta helyezkednek el. A szentmisék akkor még az iskolakápolnában voltak. Először meglátogattuk Kerécz Mariska nénit. Nála szoktak megpihenni a káplánok. A háza egyszerű volt, de a humora és a lelkisége hamisítatlan. Mariska néni egyik unokaöccse, K. József akkor még kis ministráns volt. Testvérem halála után látogatták meg édesanyámat. Felnőve pap lett, majd hét éven át káplántársam Szombathelyen, a szalézi plébánián. Testvérem halála volt papi hivatásának elindítója.

A látogatás után újra motorra ültünk, és felkaptattunk a másik dombra egy idős házaspárhoz, Tókákékhöz. Sok gyermekük volt, de akkor már csak a harmincas éveik elején járó János lakott velük.

Tóka János pap szeretett volna lenni, de szüleinek sem pénze, sem lehetősége nem volt ennek megvalósítására. János testvérem segített neki, így egy év múlva, 1957-ben írtuk be közösen az egyik győri gimnáziumba. A tanulás mellett a szemináriumban dolgozott, lakást is kapott ott, majd később pap lett a Szombathelyi Egyházmegyében. 1957. december 17-én hazafelé tartott Győrből, és meglátogatott minket otthonunkban. Gyászos hangulatban ült velünk együtt a díványon, amikor betoppant hozzánk Varjas Győző irodaigazgató. Rögtön közölte a hírt, miszerint megvan a gyilkos, Tóka Ferencnek hívják. Ő Tóka János testvére volt. Még ma sem értem, Varjas Győző hogyan tudta megnevezni a gyilkost akkor, amikor még a nyomozás sem kezdődött el. Próféta meglátás volt, hiszen később – mint ismeretes – Tóka Ferenc vállalta magára a gyilkosságot. Kétszer halálra is ítélték érte. Évek múlva tudtam meg Tóka Jánostól, hogy aznap este Varjas Győző azért jött el hozzánk, hogy közölje vele: nem mehet haza, és Szombathelyen sem maradhat. Vissza kell térnie Győrbe. Érdekes, hogy Varjas azt is tudta: János nálunk van.

Elbúcsúztunk a Tóka családtól, és indultunk vissza Kethelyre. Akkor még nem is sejtettük, hogy később milyen szerepet fognak játszani a Brenner család életében. Tóka János papként mindvégig kapcsolatban maradt

Ferenc testvére családjával. Ha testvéremet említettem neki, mindig elérezékenyült, de soha nem tudtam meg tőle semmit.

A következő napokban Magyarlakra látogattunk el. A falu lakói még 1948-ban szereztek engedélyt templomépítésre. Az alapok el is készültek, látogatásunkkor jó másfél méter magasan álltak a falak, de testvérem halála adott igazán nagy lendületet a templomépítési munkálatoknak. A templom felszentelésekor, 1960-ban rendőrök kobozták el az öt ábrázoló képeket, amelyeket a hívek osztogattak egymás között. Ez ügyben nyomozás is indult.

Miután az alapfalakat körbejártuk, megkerestük özvegy Mesics Györgynét, akit a testvérem csak Györkös Ilonkaként emlegetett. Ő is járt a fiával édesanyámnál. Gyuri a győri kissemináriumban tanult.

1956. október 22-én a győri tüntetők között volt ő is, amikor a tömegbe lóttek. Gyuri a lövéseket hallva menekülni kezdett, és egy korlátot átugorva elszakította orkánkabátját. Tartott tőle, hogy a szakadt kabát alapján azonosítják, ezért a győri szemináriumba menekült, ahol mi segítettük ki: adtunk neki másik kabátot. Ekkor már főiskolán tanult. Ez idő alatt édesanyja minden jóval ellátott minket. Megtapasztaltam, milyen fontos, hogy a lelkipásztorok jobban legyenek a hívekkel.

Vasárnap kimentünk a zsidai iskolakápolnába szentmisére. Az akkor még létező miseúton értünk oda. Ki gondolta volna akkor, hogy nem sokkal később ott, az iskola mellett találnak rá János holttestére? Még élt, amikor gyilkosai a szemben lévő dombon eltűntek. Talán éppen ezen az úton mentünk fel a Monek család otthonába. Elüldözött rokonuk, Mikos piarista tanár náluk húzódott meg. Leányuk, Emőke éppen akkoriban esküdött meg Fenyvesi Lászlóval.

Mindkettőjüket meghurcolták testvérem halála után. Azzal gyanúsították őket, hogy féltékenységből gyilkolták meg Jánost. Az átélt közös szenvedés közelebb hozott minket egymáshoz, baráti kapcsolat alakult ki közöttünk. A házaspárt egy alkalommal velünk, Brenner testvérekkel egy időben idézték be a szentgotthárdi rendőrségre. A zsidai iskola mellé harmincnégy év után jutottam el, ahol a szomszédasszony számolt be a december 15-i éjszakáról.

Jánossal akkor még csak a szentgotthárdi templom tornyából és a kethelyi templom elől nézhettünk vágyakozva Ausztria felé. Ők is csak pár évvel korábban lettek szabadok.

1957 nyarán már hiába kértem „határsávot” Gotthárdra. Megvádoltak, hogy Pesten „ügyködtem” a forradalom alatt. Felrendeltek a Gyorskocsi utcába, pedig a forradalom idején a győri szemináriumban voltam, ahonnan a püspökség autójával többször kiszállítottak minket a szőlőbe dolgozni. Ráadásul az ÁVO emberei összetévesztettek testvéremmel, Lászlóval. Ő semmiről sem tudott, ennek ellenére szigorúan megfenyegették, hogy ne tagadjon. Utólag értettem meg, hogy miért ta-

gadták meg tőlem testvérem meglátogatását. János halála után egyszer Lászlóval együtt rendelték be a szentgotthárdi rendőrségre, egyszer pedig 1958 júniusában János motorjával mentem az idézésre. A lenti rendőrségre kellett mennem, ahol azonnal megkaptam a vasi határsávba szóló belépési engedélyt. Írást vártak tőlem a családról. Józan ésszel fel nem fogható, ha valakit meggyilkolnak, milyen alapon vallatják a testvéreit vagy a plébánosát. Ez még az égi titkoknál is mélységesebb. Klamerusz, alias Tóth Béla százados firtatta, hogy mit tudok a testvérem működéséről. A válasz egyszerű volt: semmit. Ha adtak volna „határsávot”, talán többet tudnék róla. Lakásunkra egyszer kijött Illés ávós Varjas irodaigazgatóval, mire édesanyám kidobta őket, és az orruk előtt bezárta a kaput.

Brenner János aktái és jellemzései nem találhatók meg a Történelmi Hivatal levéltárában. Talán nem készültek? Mindenkiről készültek. Kovács Sándor püspök operatív aktáit – ahol biztosan szerepelt – eltüntették halála után, 1972-ben. Véletlen lenne? Bizonyára nem.

De térjünk vissza Rábakethelyre. 1956 nyara. Mit tapasztaltam?

► 4. oldal

A szentgotthárdi Nagyboldogasszony-plébániatemplom, amelynek tornyából a Brenner testvérek vágyakozva néztek Ausztria felé

► Emlékek János testvérem kétéves káplánágáról

Azt, hogy hogyan kell foglalkozni az ifjúsággal. Nem hiába rőtta fel az ÁVO, hogy az iskolások állandóan a plébánián tartózkodnak. Ez akkor nagy bűn volt. A legnagyobb. Valóban, fiúk, lányok, fiatalok és kisiskolások nap mint nap megfordultak a plébánián. Ott ismerkedtem meg a gimnazista Tarcsay Idával és nővérével. Édesapjuk, ha jól emlékszem, jegyző volt a faluban. Testvéremmel őket is meglátogattuk. A család 1956-ban ausztriai gyökereihez visszatérve elmenekült az országból. Ferenc testvérük még meglátogatta Jánost, megható búcsúzását meg is írta. Testvérem jó barátokat hagyott rám örökségül. Tudta az ÁVO, hogy mitől is kell félnie leginkább: a ragaszkodó ifjúságtól.

Fiatalosan motorra pattantunk, és az akkori rossz utakon haza zötyögtünk. A motor megmaradt, János végleg elveszett. Október 8-án egy írást kerestem. Három megsárgult boríték került elő egy mappából. Szüleim írták Lentibe. Szomorú epilógus.

„1958. március 2. Ebéd után látogatónk volt. A farkasfai tanító jött el részvevlátogatásra. Helyesen jegyezte meg: azt gondolta, jobb, ha később jön – írta édesanyám. – Bár nekem most is úgy fáj, mint az első héten. Ma a szaléziaknál voltunk, virágot vittünk, és jól kibőgtem magam.”

Ugyanitt édesapám írja: „Tegnap telefonált Feri bácsi, hogy a rendőrség visszaadta Jancsi szobájának kulcsait, s dolgait feloldotta.” (Nem is ott gyilkolták meg, érthetetlen a szoba lezárása.) „Az intenció füzete azonban Szombathelyen van, de hajlandók azt is kiadni. Tegnap érte mentem, meg is kaptam. Nem vagyok benne biztos, hogy melyik miséket nem mondta még el. Holnap magammal viszem Gotthárdra, s ha lesz időm, bemegyek a plébániára. Az öreg (Kozma) is oda jön, ha nem jön valami közbe.”

Érdekes, hogy a betegellátó könyvet, amibe János beírta, hogy kihez megy a szentségekkel, nem adták vissza. Ott helyben kiszabták a lapot. Kóczán Tibor nagybátyját nevezte meg haldoklóként. Egy évfolyamtársa levelét sem szolgáltatották vissza, ezt az ÁVO használni tudta.

„Tőle akarom megkérdezni – folytatta apám –, hogy amit a gotthárdi vonaton meséltek, igaz volt-e? Azt mondják, mind a hárman ott voltak. Feri bácsi kérdezte, megvan-e a gyilkos? Azt mondták, a napokban megjelenik a sajtóban, de eddig még semmi nem jelent meg. Azt hiszem, hamarosan le kell menni Kethelyre Jancsi dolgait elhozni, mert valószínűleg szükség lesz a helyre az új káplán részére.”

A bútorokat több káplán használta. Én rendeltem meg a hazaszállításukat, ami nem kis nehézséget okozott, mert személyesen nem tudtam menni a határsávba. Közben olyan plébános került dr. Kozma helyére, akivel nehezen tudtam szót érteni levelezésünk során. Egy ideig őriztem válaszait, amelyeket megkeresésemre küldött. Brenner János kétéves káplánága végleg lezárult.

A hatalom parancsa szerint nem volt szabad megemlékezni róla. Képét még a győri szemináriumból is eltávolították. A zsidai iskola mellett azonban minden évben felgyúltak az emlékezés mécsesei. Nem tudták kinyomozni, hogy kik gyújtották meg. Édesanyánk szíve haláláig vigasztalhatatlan volt. Nagy Szent Gergely pápa adja a következő tanácsot: „Ha azt akarod, hogy ne fájjon a szíve szerencsétlen embertársadnak, azzal vigasztald őt, hogy szomorkodj vele együtt, és vegyél részt fájdalmában.”

1958. május 17-én édesanyám a következőket írja: „Prugberger Józsefné képeket kért Jancsiról. A kethelyi templomban márványszobrot akarnak csináltatni. Nem értettem meg jól, hogy a szobrásművész az ő unokatestvére vagy Szabó Gyula kápláné. Személyesen akarják a képeket odajuttatni. A szobrásművész neve Fettich (Nándor). Azt mondja Márta, jó nevű ember.”

A dombormű elkészült, jelenleg az Egyházmegyei Múzeumban látható. Lehet, hogy a terv egy szobor volt, mert az az ÁVO íásaiban is szerepel, hogy szobrot akarnak állítani neki a templomban. Kozma Ferenc egy Pieta szobrot készíttetett János emlékére, amit nem engedtek a felszentelt magyarlakai templomban felállítani, így jelenleg is a kethelyi temetőben látható a templom mellett. Erre utalhat a rendőrségi jelentés. Szüleim személyesen utaztak Budapestre a művészhez, és titokban hozták haza a domborművet szobájukba. A testet meg tudták ölni, de a lelket nem.

A Brenner Jánosról készült dombormű jelenleg Szombathelyen, az Egyházmegyei Múzeumban látható

Osztrák testvéreink zarándoklata Brenner János atya boldoggá avatásáért

Ipacs Bence, Fotó: Hován Iván

Hatodjára zarándokoltak el 2012-ben a Szentgotthárd és környéki hívek június utolsó szombatján az ausztriai Maria Bild kegyhelyre, Brenner János vértanú pap boldoggá avatásáért. Az idei évben e zarándoklat viszontválaszra is talált: október 20-a meglehetősen ködös reggelén a maria bild-i és a mogersdorfi hívek is útra keltek – köztük Szentgotthárd és környéki hívekkel együtt –, hogy Alsószölnökön, Rábatótfalun és Szentgotthárdon át eljussanak a zsidai Jó Pásztor emlékkápolnához. A zarándokokat mindenütt a helyiek fogadták templomaikban: Alsószölnökön Tóth Tibor plébános és Monek Zsolt polgármester, Rábatótfalun Ipacs Bence káplán és Huszár Gábor, Szentgotthárd város polgármestere köszöntötte őket, majd rövid imádság után agapéval kedveskedtek a hívek.

A Brenner-kápolnához érve ünnepi német-magyar nyelvű szentmisét mutatott be Anton Pollanz mogersdorfi plébános, Császár István általános helynök, Rimfel Ferenc szentgotthárdi plébános és Ipacs Bence káplán. A szentmisében megáldásra került az a négy féle fából készült zarándokkereszt, melyet ez alkalomra készítettek az osztrák hívek, s amely mostantól mindig a Brenner János atya boldoggá avatásáért felajánlott zarándoklatok keresztje lesz. A zarándokkeresztet június utolsó szombatjáig a Jó Pásztor kápolnában őrizzük tehát, majd pedig a maria bild-i kegytemplomban fogják őrizni osztrák testvéreink őszi zarándoklatukig, hogy akkor ismét visszakerüljön a Brenner-kápolnába.

Az ünnepi szentmise után szentgotthárdi hívek vendégelték meg a zarándokokat a kápolna előtti téren felállított sátorban, akik aztán újult erővel térhettek vissza otthonaikba, immáron napsütéses őszi időben.

Minden ember meghívást kap az életszentségre

Déri Péter

Titokzatos dolog az életszentség: minél nagyobb, annál kevésbé lehet észrevenni – írja Antoni de Mello a „Csend szava” című könyvében. Mindezek ellenére ma a legtöbb ember úgy gondolja, hogy a szentek a régi, letűnt korok képviselői, akik a saját korukban meg tudták valósítani az életszentséget, de a mai világban ez már lehetetlen. Azonban azt kell mondanunk, hogy akik így gondolkodnak, azok téves úton járnak, hiszen keresztségünknel fogva mindnyájan meghívást kaptunk a szentté válásra. Szent Pál apostol leveleiben szenteknek nevezi a híveket.

A II. Vatikáni Zsinat azt tanítja, hogy minden ember megkapta a meghívást az életszentségre, tehát az Egyházban mindenkinek szentnek kell lennie. Az életszentség tehát nemcsak egyesek kiváltsága (papok, szerzetesek), hanem minden embernek a hivatása, hiszen mindenki parancsot kapott Krisztustól: „Legyetek tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5,48). Isten szent népe, az Egyház, tehát „Krisztussal egységben, általa szentelődik meg... Az Egyház minden művének célja az ember megszentelése Krisztusban és Isten megdicsőítése. Ebben az Egyházban Isten kegyelméből eljutunk az életszentségre” – ahogy azt a Katolikus Egyház Katekizmusa írja.

Az életszentség tehát nem más, mint egyrészt Krisztus

követése, másrészt ajándék, harmadrészt pedig feladat. Jézus Krisztus szentelte meg az Egyházat, de amikor meghívott minket Egyházába, azt a feladatot adta, hogy azt tegyük szentté életünkkel, cselekedeteinkkel, imádságunkkal, áldozatunkkal és szenvedéseinkkel.

Minden megkeresztelt ember, akármilyen rendű és rangú legyen is, meghívást kapott az életszentségre, a keresztény élet tökéletességére, a szeretet tökéletességére. „Krisztus ígérete nem pusztá várakozás, hanem valóságos jelenlét: ő valóban a Pásztor, aki megmutatja nekünk, mi az élet, és hol van ez az élet” – ahogy azt XVI. Benedek pápa is írja. A keresztény ember hivatása tehát az, hogy teljes keresztény életet éljen, tökéletes legyen benne a szeretet, mert ez serkenti cselekvésre az Egyház tagjait. Erre kell minden erőnkől törekednünk, erre hívott meg minket Krisztus. A különböző élethivatásokban és feladatokban az életszentséget kell magunkban ápolni. Nem rendkívüli dolgokat kíván tőlünk az Isten, hanem csak annyit, hogy keresztény módon, azaz Krisztushoz hasonlóan teljesítsük mindennapi kötelességeinket, töltsé be szívünket, lelkünket a hit, a remény és a szeretet. Aki ezt napról napra megteszi, az megvalósítja a Krisztustól kapott feladatot, az törekszik az életszentségre. Törekszik, mert jól tudja, hogy élete nem a semmi felé tart.

**„Krisztus ígérete nem pusztá várakozás,
hanem valóságos jelenlét: ő valóban a Pásztor,
aki megmutatja nekünk, mi az élet, és hol van ez az élet.”**

(XVI. Benedek pápa)

A keresztény hitvestársak és szülők úgy lehetnek szentekké, hogy hűséges, kitartó szeretetben élnek egymással, ragaszkodnak egymáshoz, és elviselik egymás gyengeségeit

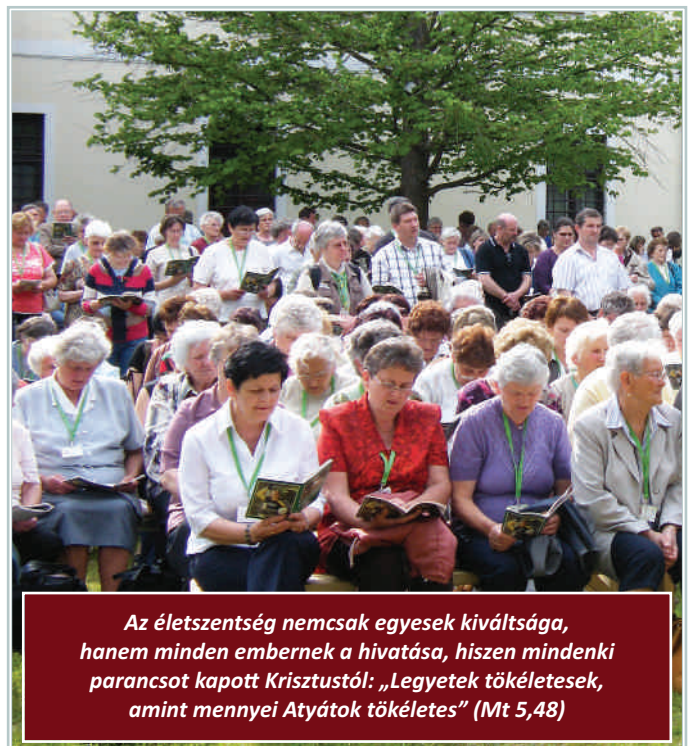
A püspökök, papok és a diakónusok úgy lesznek szentekké, hogy buzgón és bátran végzik szolgálatukat, imádsággal, áldozatbemutatással és igehirdetéssel szolgálnak az Isten és az Egyház titkainak. Minden hibától megőrzik magukat, Isten kedvében járnak, és gondoskodnak az emberek üdvösségéről. „Végül pedig a rájuk bízottakat jó példával kell serkentenüük, visszatartván őket minden rossztól, és erejükhez mértén az Úr segítségével szüntelenül nemesíteniük kell erkölcsüket, hogy a rájuk bízott nyájjal együtt eljussanak az örök életre” – ahogy azt a II. Vatikáni Zsinat megfogalmazza.

A keresztény hitvestársak és szülők úgy lehetnek szentekké, hogy hűséges, kitartó szeretetben élnek egymással, ragaszkodnak egymáshoz, és elviselik egymás gyengeségeit. Az Istentől elfogadott gyermekeiket keresztény módon nevelik Isten ismeretére, és példát mutatnak nekik a nagylelkű szeretetre. A világi hívek különös sajátossága a világi jelleg. A világban élnek, vagyis a világnak mindenféle feladatában és munkakörében, a családi és társadalmi élet megszokott körülményei között, szinte ezekből a szálakból van szöve életük. Itt hívja meg őket Isten, hogy saját hivataluk gyakorlásával, az evangélium szellemében élve kovászként, belülről járuljanak hozzá a világ megszenteléséhez, és életük tanúságával – hitük, reményük és szeretetük ragyogásával – mutassák meg másoknak Krisztust.

Így tehát a keresztény hívő nem valami különleges cselekedet által, hanem hivatása, foglalkozása, életének körülményei között, ezek által napról napra egyre jobban megszentelődik, ha a mennyei Atya kezéből hittel

fogad mindent, együttműködik az isteni akarral, és gyakorolja azt a szeretetet, amellyel az Isten szeret bennünket. Ez a szeretet irányítja a megszentelődés eszközeinek használatát, lélekkel tölti el ezeket az eszközöket, és biztosítja céljuk elérését.

Ez a személyes szeretet a magja az életszentségnek. Ahhoz hogy növekedjék bennünk és sok gyümölcsöt teremjen az kell, hogy szívesen hallgassuk Isten igéjét, és hitünket gyarapítsuk, erősítsük. A szüntelen imádságnak kell szentelnünk magunkat, gyakorolnunk az erényeket, az önmehtagadást és a tevékeny testvéri szolgálatot.

Az életszentség nemcsak egyesek kiváltsága, hanem minden embernek a hivatása, hiszen mindenki parancsot kapott Krisztustól: „Legyetek tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5,48)

Fejlemények Brenner János boldoggá avatási ügyében

Ruppert József posztulátor

A Brenner János boldoggá avatási eljárásával foglalkozó – egyházmegyei szakasz – Rómába küldött hatalmas anyag ellenőrzése, feldolgozása az előző év folyamán befejeződött. A posztulátor és egy szakértő ügyvéd elkészítették a fenti dokumentumok alapján azt a több mint ezer oldalas könyvet (Positio), amely a rendelkezésre álló iratok alapján bizonyítja, hogy Isten Szolgáját, Brenner Jánost hitéért gyilkolták meg lelkipásztori munkája végzése közben. A szentté avatási ügyekkel foglalkozó vatikáni kongregáció vezetősége kijelölt egy ún. „relátort”, aki egy francia domonkos atya, és akinek az a feladata, hogy alaposan és körültekinthetően átolvassa, valamint véleményezze ezt az összefoglaló hatalmas dokumentumot. A vatikáni kongregációban felhalmozódott sok ügy miatt azonban a relátor atya hónapokig nem tudott nekifogni ennek a munkának.

A boldoggá avatási eljárás egyházmegyei szakaszát lezáró ülés. A dokumentumok aláírása (2008. július 31.)

Ez év novemberének elején – a boldoggá avatási ügy meggyorsítása érdekében – Veres András püspök úr a posztulátor kíséretében Rómába utazott, hogy személyesen tárgyaljon Daniel Ols relátor atyával. Nagy örömeinkre látogatásukkor a domonkos atya már munkája végén tartott, és összeállította azon szövegrészek listáját, ahol finomítani, javítani vagy változtatni kell. Ez a munka pár héten belül be fog fejeződni. Ekkor ő előszót (latinul praenotatio) ír a Positio-hoz, majd a kézirat a nyomdába kerül.

A relátor atya elmondta személyes véleményét is Brenner János ügyéről: úgy ítélte meg, hogy egy igazi, lelkes papot, Krisztus, a Jó Pásztor hűséges és lelkes követőjét szeretnénk boldoggá avatni. Megelégedéssel szólt a Positio összeállításának munkájáról is.

Veres András püspök atya és a posztulátor látogatást tettek Angelo Amato bíborosnál, a szentté avatási ügyekkel foglalkozó vatikáni kongregáció vezetőjénél is, aki szintén nagy elismeréssel szólt az ügyről, és megígérte, hogyha már ki lesz nyomtatva a Positio, mindent megtesz, hogy az ügy gyorsan haladjon tovább a boldoggá avatás engedélyezése felé.

Mindezek jó hírek. Hálás lélekkel kérjük a mi Urunk áldását mindazokra, akik Brenner János boldoggá avatási ügyén dolgoznak, de nagy szükség van továbbra is a hívek imádságára.

Angelo Amato bíboros, a szentté avatási ügyekkel foglalkozó vatikáni kongregáció vezetője

Főszerkesztő: Császár István **Főszerkesztő-helyettes:** Déri Péter **Szerkesztő:** Csuti-Mátyás Zsófia, Teklits Tamás

Nyomdai kivitelezés: Premier Nyomda Kft. (1117 Budapest, Budafoki út 64.)

Felelős vezető: Hlinka Zsolt • **Megrendelés száma:** 74799/0, 2012. november

Kiadó: Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsenyi Dániel tér 3.) • Telefon: 94/513-191

E-mail: info@martinuskiado.hu • Internet: www.martinuskiado.hu **Felelős kiadó:** Teklits Tamás igazgató ISSN 2061-1587

Az újságban található cikkek és fényképek csak a kiadó előzetes írásbeli engedélyével használhatók fel.